

Η επιστροφή της δόξας - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)



Η άγρια βοή της μάχης δεν έφτανε στα αυτιά της γυναίκας. Μεγάλη απόσταση, μιας μέρας δρόμος χώριζε τις δύο πόλεις, τη Σηλώ απ' την Αφέκ. Μα αυτό δεν εμπόδιζε την καρδιά της να φτερουγίζει τρελά.

Ο μικρός της Αχιτώβ στριφογύριζε ολημερίς με τα συνομήλικά του. Σέρνοντας με δυσκολία τα πόδια της που όλο και βάραιναν απ' την επτάμηνη εγκυμοσύνη της, πάσχιζε ν' ασχοληθεί με τη λάτρα της. Μα όλα μάταια. Το μυαλό της σήμερα πετούσε μακριά.

Ο λαός της, ο λαός του Θεού, δοκιμαζόταν σκληρά. Από αλλόφυλους που συναθροίστηκαν για τον αφανισμό του. Από την πρώτη τους κιόλας σύγκρουση τα πράγματα πήγαν στραβά. Τέσσερις χιλιάδες νεκροί συμπατριώτες της σκέπασαν το πεδίο της μάχης. Γιατί ο Θεός τους παρέδωσε στα χέρια των εχθρών τους; Πώς άφησε να γίνει τέτοια συμφορά;

- Να στείλουμε ανθρώπους στη Σηλώ, αποφάσισαν σε πολεμικό συμβούλιο οι αρχηγοί των δώδεκα φυλών. Να φέρουν εδώ την Κιβωτό του Κυρίου. Ποιος θα μπορέσει τότε να μας αντισταθεί;

Σαν έφτασαν στη Σηλώ τα μαντάτα, η γυναίκα ταραχτήκε κι ολόκληρη η πόλη μαζί της. Διακόσια χρόνια σχεδόν η Κιβωτός δεν είχε μετακινηθεί απ' το ιερό τους κέντρο στη Σηλώ, όπου την εγκατέ-στησε ο Ιησούς, ο γιος του Ναυή. Ο άξιος διάδοχος του Μωυσή που τους έφερε στη Γη της Επαγγελίας.

Μα ο Φινεές ο άντρας της και ο Οφνί, οι γιοι του Ηλί, του γηραιού αρχιερέα και κριτή του Ισραήλ, ενθουσιάστηκαν με την ιδέα. Τα φίδια έζωσαν περισσότερο τη γυναίκα. Ο άντρας της κι ο αδελφός του ήταν περιβόητοι για την ασέβειά τους. Ο Ηλί δεν είχε πια καμμιά επιρροή επάνω τους. Και μια πρόσφατη προφητεία μιλούσε για επι-κείμενο χαμό και των δυο τους σε μια και μόνη ημέρα.

Η πόλη συνάχτηκε μπροστά στη Σκηνή του Μαρτυρίου. Στάθηκαν όλοι ευλαβικά σε κάποια απόσταση. Μόνο η φυλή του Λευί, οι ιερείς, μπορούσαν να μπουν. Ο άντρας της με τον Οφνί και άλλους ιερείς έπλυναν χέρια και πόδια στον χάλκινο λουτήρα και πρόσφεραν θυσία. Ανέβασαν το σφαγμένο ζώο στη φωτιά του θυσιαστηρίου των ολοκαυτωμάτων στη μέση της περιφραγμένης αυλής. Μπήκαν στα Άγια, όπου έκαιγε η επτάφωτη χρυσή λυχνία. Έκαψαν θυμίαμα στο χρυσό θυσιαστήριο του θυμιάματος και, προσπερνώντας την τράπεζα με τους άρτους της Πρόθεσης, σήκωσαν το βαρύτιμο παραπέτασμα που χώριζε στα δύο τη Σκηνή.

Όλων τα βλέμματα χαμήλωσαν με δέος, καθώς αντίκρυζαν για πρώτη φορά τα Άγια των Αγίων με την Κιβωτό της Διαθήκης. Τη σκέπαζε το ιλαστήριο, χρυσό σκέπασμα με δύο χρυσά Χερουβίμ που απλώναν τα φτερά τους επάνω του. Τα ιερά τους «μαρτύρια», σημά-δια της θεϊκής παρουσίας, φυλάγονταν εδώ: Οι πλάκες της Διαθήκης, η στάμνα του μάννα, η ράβδος του Ααρών η βλαστήσασα. «Άπαξ του ενιαυτού μόνος ο αρχιερέυς» έμπαινε εδώ για τη θυσία του εξιλα-σμού. Ήξεραν όλοι πως όχι μόνο το άγγιγμα της Κιβωτού, μα και το κοίταγμά της απρόσεκτα, χωρίς ευλάβεια, μπορούσε να οδηγήσει αυ-τοστιγμεί στον θάνατο.

Σκηνή και Κιβωτός ήταν χώροι ιερώτατοι. Γι' αυτό και όλα έγι-ναν με υπόδειξη του Θεού. Τα σχέδια, οι διαστάσεις, τα υλικά. Ακόμα κι ο αρχιτεχνίτης, ο περίφημος Βεσελεήλ, υποδείχτηκε από Αυτόν. Και φτιάχτηκαν όλα από άσηπτο ξύλο ακακίας, ντυμένο από παντού με χρυσάφι καθαρό. Από λεπτό πολύτιμο λινό σε τρία χρώματα, βαθύ γαλάζιο, πορφυρό και κόκκινο ανοιχτό, έγινε και το κάλυμμα της Σκηνής. Και τρία ακόμα καλύμματα δερμάτινα και τρίχινα σκέπαζαν από πάνω το λινό για προστασία.

Ανάμεσα στα δυό χρυσά Χερουβίμ εμφανιζόταν ο Θεός. Εκεί ακτινοβολούσε η δόξα του. Αυτά ήταν ο θρόνος του. Εδώ έμπαινε μόνο ο Μωυσής και του μιλούσε «ενώπιος ενωπίω». Κι έπαιρνε τόση λάμψη και το δικό του πρόσωπο, που το σκέπαζε μετά με κάλυμμα για να μιλήσει στον λαό. Σαν νεφέλη φωτεινή κατέβαινε η δόξα του Θεού και σκίαζε τη Σκηνή. Και μόνο όταν σηκωνόταν η νεφέλη, ξεκινούσε την πορεία του ο λαός. Όταν καθόταν πάλι η νεφέλη στη Σκηνή, στρατοπέδευε και ο λαός.

Παρά την τόση όμως δόξα, όλα αυτά ήταν μόνο σκιά και προ-τύπωση για μελλοντικά, ασυγκρίτως λαμπρότερα, πράγματα.

Οι ιερείς έπιασαν τις δύο δοκούς, στερεωμένες μόνιμα με χρυσούς κρίκους στις τέσσερις γωνιές της Κιβωτού και ξεκίνησαν. Έσκυψαν όλοι και προσκύνησαν. Καθώς η Κιβωτός, η δόξα και το καύχημα του Ισραήλ, έφευγε από τη Σηλώ, η γυναίκα του Φινεές ένιωσε την καρδιά της να αδειάζει. Ήξερε πως καμμιά «κιβωτός» δεν θα τους έσωζε μαγικά, μια και ο λαός είχε μακρυνθεί από τον νόμο του Θεού. Δεν ίσχυε πια η υπόσχεσή του πως Αυτός θα πολεμούσε γι' αυτούς, και πως από επτά δρόμους θα 'φευγαν κυνηγημένοι και νικημένοι οι εχθροί τους.

Ο στρατός όμως υποδέχτηκε με αλαλαγμό χαράς την Κιβωτό. Οι αλλόφυλοι στην Αφέκ τα 'χασαν ακούγοντάς τους.

– Τί να 'ναι αυτό; αναρωτήθηκαν.

Τρόμος τους κυρίευσε, σαν έμαθαν τί συμβαίνει. Είχαν ακούσει πόσα θαυμαστά είχε κάμει στον λαό του ο Θεός στην Αίγυπτο, στην έρημο, στη Χαναάν.

– Χαθήκαμε! φώναξαν. Δεν έχουμε καμμιά ελπίδα. Φανείτε ανδρείοι λοιπόν, μη νικηθούμε και γίνουμε δούλοι των Εβραίων. Πολεμείστε γερά. Δεν μας μένει τίποτε άλλο.

Η σύγκρουση των δύο στρατών υπήρξε τρομερή. Οι αλλόφυλοι πολέμησαν πραγματικά απελπισμένα. Στο πείσμα τους λύγισε ο Ισραήλ. Έστρεψε τα νώτα σε φυγή. Ο όλεθρος τον ακολούθησε στοιβά-ζοντας στο κατόπι του τριάντα χιλιάδες νεκρούς.

Η βοή της μάχης δεν έφτανε στη Σηλώ. Μα η καρδιά της γυναί-κας διαισθανόταν τον αφανισμό. Δεν τη χωρούσε ο τόπος. Έσυρε τα βήματά της βαριά και βγήκε στον δρόμο. Από την πόλη έφτασε μια δυνατή οχλοβοή.

– Τί θόρυβος ήταν αυτός; ρώτησε με αγωνία ο πεθερός της.

Τυφλός από τα γηρατειά, καθότανε κοντά στην πύλη, τρέμοντας για την Κιβωτό και περιμένοντας τα νέα του πολέμου. Έφτασε τρέχοντας μπροστά του ένας οπλίτης απ' τη φυλή Βενιαμίν. Είχε σκορπίσει χώμα στα μαλλιά του και είχε σχίσει

τα ρούχα του. Σημάδια πένθους μεγάλου.

- Έρχομαι από τη μάχη! φώναξε μ' αγκομαχητό. Κατάφερα να ξεφύγω κι έτρεξα ως εδώ!

- Τί έγινε, παιδί μου, πες μου! Ξέσπασε ανυπόμονα ο Ηλί.

- Οι Ισραηλίτες νικήθηκαν! Τράπηκαν σε φυγή. Έγινε μεγάλη σφαγή. Τα δυό σου παιδιά σκοτώθηκαν.

- Η Κιβωτός; Τί απέγινε;

- Χάθηκε! Πάει! Την πήραν οι αλλόφυλοι!

Στο άκουσμα αυτό ο ενενηντάχρονος Ηλί έγειρε, έπεσε απ' το κάθισμά του προς τα πίσω, σωριάστηκε στο χώμα, έσπασε τον τρά-χηλό του και πέθανε.

Ασάλευτη, στον δρόμο καταμεσίς, άκουσε τα νέα η νύφη του. Η κραυγή της αντήχησε ξαφνικά σπαραχτική στον αέρα. Τα πόδια της λύγισαν και η γυναίκα γονάτισε. Τα σπλάχνα της αναταράχτηκαν βίαια από τα νέα της μάχης. Ανελέητες ωδίνες πρόωρου τοκετού ξέσχισαν τα σωθικά της. Οι γυναίκες έτρεξαν να της παρασταθούν...

- Θάρρος! της φώναξαν, καθώς την έβλεπαν να σβήνει. Γέννησες γιο! Μη φοβάσαι! Μα εκείνη δεν απάντησε. Ούτε που έδωσε σημασία. Πέθαινε. Και τί παράξενο! Στο ψυχομαχητό της απάνω χάθηκαν απ' το μυαλό της οι άλλες συμφορές. Ο θάνατος του άντρα της, του πεθερού της. Ένα μονάχα πράγμα καρφώθηκε στη σκέψη της που έσβηνε: Η Κιβωτός που είχε χαθεί. Ονόμασε τον γιο της Βαρχαβώθ, που σήμαινε: «αδοξία» και φώναξε πριν ξεψυχήσει:

- Η δόξα έφυγε από τον Ισραήλ! Χάθηκε η Κιβωτός του Θεού!

Και πέθανε!...

(Διασκευή απ' την Παλαιά Διαθήκη: Α' Βασιλειών, κεφ. 4ο).

Αιώνες κύλησαν. Η Κιβωτός του Θεού άλλαξε χέρια πολλές φορές. Την τίμησαν οι ένδοξοι βασιλιάδες του Ισραήλ Δαβίδ και Σολομών, μα και πάλι χάθηκε για τον λαό, καθώς ξεστράτιζε συχνά-πυκνά από τον δρόμο του Θεού. Χίλια και βάλε χρόνια πέρασαν και η ψυχή της γυναίκας πονούσε ακόμα για τη χαμένη δόξα του Θεού και του λαού της. Ανάπαυση δεν εύρισκε...

Όσπου έφτασε κάποτε το πλήρωμα του χρόνου.

Μια νύχτα, κάτι απαλό την άγγιξε, την έκαμε ν' ανασκιρτήσει. Άγγελος φωτεινός σαν αστραπή είχε κατέβει απ' τα ουράνια στα υ-ποχθόνια και στεκόταν δίπλα της.

- Σήκω, γυναίκα! της είπε. Επειδή αγάπησες και θρήνησες πολύ για τη δόξα του Κυρίου, σε αξίωσε ο Θεός να δεις.

Και την ανέβασε από τη χώρα της σκιάς και του θανάτου. Την έφερε στο άνοιγμα μιας σπηλιάς. Στη φάτνη των ζώων βόδι και όνος, ζώα που αναγνώριζαν τον Κύριό τους καλύτερα από ό,τι ο άνθρωπος, παράστεκαν ένα νιογέννητο βρέφος, που

μόλις είχε αποθέσει στο παχνί τους η νεαρή του μητέρα.

Η γυναίκα κοίταζε απορημένη. Τί σήμαιναν όλ' αυτά;

– Άνοιξε τα μάτια σου! είπε ο άγγελος.

Και τότε... άνοιξαν τα μάτια της. Είδε όσα της κρύβονταν και κατάλαβε. Όλα της φάνηκαν αλλιώς.

Ήταν μια νύχτα σκοτεινή, μα ξάφνου έλαμψε υπέρλαμπρο φως στον ουρανό. Ακτινοβόλησε η γη. Και «πλήθος στρατιάς ουρανίου», αστραπόμορφοι άγγελοι πλημμύρισαν τον αιθέρα, γεμίζοντάς τον με την υπερκόσμια μελωδία: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία».

Το σπήλαιο έγινε ουρανός. Θρόνος χερουβικός η αγκαλιά της μητροπάρθενης κόρης. Η φάτνη χώρος όπου πλάγιαζε ο Αχώρητος. Όλα έλαμπαν σαν παλάτια βασιλικά.

– Η δόξα του Κυρίου γύρισε, της είπε ο άγγελος. Ανέτειλε πάνω στη Σιών. Ήρθε το ευαγγέλιο της μεγάλης χαράς για τον λαό σου και τον κόσμο ολόκληρο. «Ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ, Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαυίδ».

Η γυναίκα έβλεπε τώρα καθαρά το «ξένον και παράδοξον μυ-στήριον». Όλα όσα είχε «η πρώτη Σκηνή» βρίσκονταν μπροστά της ξανά, ενσαρκωμένα μυστηριωδώς στο πρόσωπο της παναγνης μητέ-ρας του Θεού: Η Κιβωτός, ο θρόνος των Χερουβίμ, το θυσιαστήριο, η λυχνία, η στάμνα του μάννα, η ράβδος του Ααρών, η τράπεζα με τους άρτους της Πρόθεσης. Η σκιά είχε παρέλθει. Η χάρη έλαμπε.

Η κόρη της Ναζαρέτ ήταν τώρα πλέον η νέα «επουράνιος Σκηνή του Θεού, το ευρύχωρον σκηνωμα του Λόγου, ναός και πύλη, παλάτιον και θρόνος του Βασιλέως».

Η ταπεινή Παναγία είχε γίνει η νέα «έμψυχος Θεού Κιβωτός, θρόνος πυρίμορφος», νέο θυσιαστήριο και μυστική λαβίδα που, χωρίς να φλέγεται, βάσταζε «το πυρ της θεότητας, χρυσή λυχνία και θεία στάμνος μάννα φέρουσα». Ήταν «η ράβδος η μυστική, άνθος το αμά-ραντον η εξανθήσασα, η έμψυχος τράπεζα, άρτον ζωής χωρήσασα, ο καθαρώτατος ναός, η πόλις του παμβασιλέως».

Ήταν η «πύλη Κυρίου η αδιόδευτος», που οδηγούσε «εις τα εν Ουρανοίς χειροποίητα Άγια των Αγίων, η κατά ανατολάς, η κεκλει-σμένη», την οποία «ο Ύψιστος μόνος διώδευσε, ο Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού», αφήνοντάς την πάλι «κεκλεισμένη».

Για πρώτη φορά, εδώ και χίλια χρόνια, η γυναίκα ένωσε να πλημμυρίζει από χαρά. Η ψυχή της βουτήχτηκε στο φως, γλυκάθηκε. Η δόξα του Θεού επισκίαζε κάποτε ως νεφέλη την πρώτη Σκηνή, μα τώρα κατέβηκε «εν νεφέλη κούφη» ο ίδιος «ο Κύριος της δόξης» στη Βηθλεέμ, «εν πόλει Δαυίδ».

Μάγοι και ποιμένες, άγγελοι, γη και ουρανοί, γονάτιζαν μπρο-στά του. Κι ανάμεσά τους η γυναίκα του Φινεές, φερμένη απ' το μα-κρινό παρελθόν, έσκυψε μαζί τους και ευλαβικά προσκύνησε τη χιλι-οφώτεινη «εξ ύψους» ανατολή, «φως εθνών και δόξαν» του λαού της Ισραήλ.

– Πάμε τώρα! της είπε ο άγγελος. Θα περιμένεις ακόμα λίγο, ώσπου η δόξα του Κυρίου να λάμψει και εκεί όπου βρίσκεσαι, στο σκοτεινό βασίλειο του Άδη.

– Θα περιμένω όσο κι αν χρειαστεί με μεγάλη μου ευχαρίστηση! είπε ολόχαρη η γυναίκα. Νιώθω κοντά πλέον τη στιγμή, που τα πάντα θα πλημμυρίσουν από το ανέσπερο φως του Θεού. «Ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια».

Η δόξα γύρισε στον λαό μου!